

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.816/2013/10.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2014. február 10. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

Í t é l e t e t :

A különösen nagy kárt okozó csalás bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt dr. vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2013. szeptember 23. napján kihirdetett 12.B.744/2012/102.számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

A vádlottal szemben hamis tanúzás bűntette (Btk.272.§ (2) bekezdés c.) pont, (5) bekezdés 2. mondata) miatti indult eljárást megszünteti.

A vádlott bűnösségét sikkasztás bűntettében (Btk. 372. § (1) (4) bekezdés a.) pont) és hamis magánokirat felhasználása vétségében (Btk.345.§.) mondja ki.

A vádlott főbüntetését 2 (kettő) év 6 (hat) hónap szabadságvesztésre enyhíti, melynek végrehajtási fokozata börtön.

A Kereskedelmi és Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaság „Fa” magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja.

Az illetékfizetési kötelezettségre vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

A vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

Dr. vádlottat a Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ítéletében bűnösnek mondta ki a Btk. 317. § (1) bekezdésében meghatározott és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő sikkasztás bűntettében,

a Btk. 276. §-ban meghatározott magánokirat hamisítás vétségében és

a Btk. 238. § (2) bekezdés c) pontjában meghatározott és az (5) bekezdés szerint minősülő hamis tanúzás bűntettében.

Ezért őt halmazati büntetésül főbüntetésként 3 év 6 hónap börtönbüntetésre, mellékbüntetésként 3 év közügyektől eltiltásra, és 4 évi időtartamra a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte.

A vádlottat az ellene a Btk. 319. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés bűntette miatt emelt vád alól felmentette.

A vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontja a börtönbüntetés 2/3 részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő nap. Kötelezte a vádlottat, hogy fizessen meg a Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. (felszámolás alatt) magánfélnek 48.958.428 Ft-ot és ennek 2009. január 8. napjától a mindenkori késedelmi kamatait, valamint az állam javára külön felhívásra 900.000 Ft illetéket. Rendelkezett az eljárás során felmerült bűnügyi költség vádlott általi megfizetéséről.

Az ítélet ellen a vádlott védője felmentésért fellebbezett. Az ügyész az ítéletet tudomásul vette, a távollevő vádlott jogorvoslatot nem jelentett be.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.492/2013/1-I. számú átiratában indítványozta a hamis tanúzás vonatkozásában az alapügyben eljáró hatóságnak a cselekmény elbírálásához szükséges feljelentésének beszerzését. Átiratának indokolása szerint helyes a III. tényállási pontban rögzített vádlotti cselekménynek az ún. perbencsaláskénti minősítése, azonban nem áll rendelkezésre az alapügyben eljáró hatóságnak e cselekmény elbírálásához szükséges feljelentése.

Az ítélet tábla az ügyészi indítványnak helyt adva megkereste a Miskolci Törvényszéket annak közlése végett, hogy a törvényszék a Gpk.50.653/2009. számú ügyben Dr. vádlott vagy más személy ellen tett-e hivatalból feljelentést hamis okirat szolgáltatása, benyújtása kapcsán az 1978. évi IV. törvény, a régi Btk. 240. § alapján.

A Miskolci Törvényszék az ítélet táblához 2013. december 13. napján érkezett végzésében közölte, hogy a polgári peres eljárás időtartama alatt Dr. vádlott ellen a Btk. 240. § alapján nem került sor feljelentésre.

Az ítélet tábla a bejelentett fellebbezéseket a Be. 363. §-a alapján tárgyaláson bírálta el.

A másodfokú nyilvános tárgyaláson az ítélet tábla a Miskolci Törvényszék végzését tárgyalás anyagává tette.

A másodfokú nyilvános tárgyaláson a védő fenntartotta fellebbezését. Kifejtette, hogy tévesen állapította meg a törvényszék, hogy jogszabályi tilalom ellenére kötött letéti szerződést a vádlott a testvérével, mint ügyvéddel, mivel a felhívott jogszabály a gazdasági

társaság fő gazdasági tevékenységével összefüggésben állapít meg olyan tilalmat, hogy a vezető tisztségviselő a hozzátartozójával nem köthet szerződést. Vitatta a letéti szerződés vonatkozásában tanúként vallomásának hitelességét.

Valótlan a történeti tényállás azon megállapítása, hogy a termék visszahívásról, öt láda kicseréléséről a Kft. értesítette a vádlottat, hiszen arról valójában az Kft. értesítette őt, illetve az általa vezetett gazdasági társaságot. Véleménye szerint a vádlott azzal, hogy esetlegesen „a tulajdonosi rendelkezési jog időleges gyakorlását vette magához”, nem valósította meg a sikkasztás megállapíthatóságához szükséges „sajátjakénti rendelkezést”. Az utalás megtételekor nem állt szándékában kár, illetve hátrány okozása, és bűncselekmény elkövetésére irányuló szándék sem volt. Az pedig, hogy utóbb a pénz pontosan nem ismert körülmények között eltűnt, a terhére nem róható.

A III. vádpont esetén a tényállásban szereplő okirat hamis volta a polgári ügy tárgyalása során lett volna elsősorban vizsgálható. Nem állapítható meg kétséget kizáróan az okirat visszadátumozása.

Mindezek alapján elsősorban a vádlott felmentését indítványozta az ellene sikkasztás büntette miatt emelt vád alól, másodsorban a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasítására tett indítványt.

Az ügyész perbeszédében kifejtette álláspontját, mely szerint a hamis tanúzás büntetében a vádlott bűnössége nem állapítható meg a feljelentés hiánya, mint büntethetőségi eljárásjogi akadály miatt. Indítványozta, hogy az ítélet tábla ezt a cselekményt a a) pBtk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (6) bekezdés ontja szerint minősülő különösen nagy kárt okozó csalás büntettének kísérleteként, és ezzel halmazatban magánokirat hamisítás vétségeként minősítse. A jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntette miatt emelt vád alóli felmentő rendelkezést szükségtelennek tartotta. Egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. Az ítélet tényállásának megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetések kiszabására vonatkozó rendelkezéseket arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. A revízió elvének szem előtt tartásával ellenőrizte, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat és vizsgálta az ítélet megalapozottságát is.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék eljárásjogi hibát vétett azzal, hogy a hamis tanúzás büntette miatt az eljárást eljárásjogi akadály ellenére folytatta le, az eljárás hatóságok, és a bíróság nem szerezte be a hamis tanúzás vonatkozásában az alapügyben eljáró bíróság feljelentését.

Ezen túl azonban a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta. Az ítélet tábla nem észlelt a Be. 373. § (1) bekezdés II. pontjában felsorolt olyan (un. abszolút) eljárási

szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná, de e paragrafusban fel nem sorolt egyéb, az ítélet megalapozottságát, és az eljárás törvényességét befolyásoló egyéb (Be. 375. § (1) bekezdés) eljárási szabálysértés sem valósult meg.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve túlnyomórészt helyes és hiánytalan, azaz megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 351. § (1) bekezdése értelmében, a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A tényállás III. pontját azzal szükséges kiegészíteni, hogy a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 23.G.40.327/2009 szám alatti eljárásában sem hamis tanúzás büntette, sem más bűncselekmény miatt feljelentést nem tett.

A tényállás kiegészítést a Miskolci Törvényszék 13.G.40.113/2012/10. számú végzése alapján rögzítette az ítélet táblájában.

A jelenleg hatályos Büntető Törvénykönyv VI. fejezete a büntetőjogi felelősségre vonás egyéb akadályai körében a büntetőjogi felelősségre vonás anyagi jogi akadályaként rögzíti a magánindítvány és a feljelentés hiányát.

Az anyagi jogi akadály hiányát vagy meglétét egyértelműen rögzíteni kell a határozat tényállásában is. „A magánindítvány előterjesztésének időpontja olyan ténykérdés, amit a határozat történeti tényállásában kell rögzíteni.” (Legf. Bír. Bfv.III.1.645/1998.)

Mindezen kiegészítéssel a tényállás teljes körűen megalapozottá vált, és a másodfokon eljáró ítélet táblája az elsőfokú bíróság ítéletét az így kiegészített tényállás alapján bírálta felül. A tényállás akkor megalapozott, ha a bíróság a törvényes vád elbírálása során a perrendi szabályok szerint lefolytatott bizonyítási eljárást követően a vád tárgyává tett eseményeket megalapozatlansági hibák nélkül állapítja meg. Ilyen megalapozatlansági hiba nem tartható fel az ügyben. Az elsőfokú bíróság ugyanis valamennyi lényeges tényre alapos bizonyítást folytatott. A nem vitásan ellentétes bizonyítási anyag alapján a büntetőjogi felelősség tekintetében lényeges tényeket hiánymentesen, az iratok tartalmának megfelelően rögzítette, s nem vétett hibát akkor sem, amikor a közvetett bizonyítás szabályait szem előtt tartva egyes kétséget kizáróan bizonyított tényekből további tényekre vont következtetést.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott, a bizonyítékok értékelése során okszerűen és logikusan helyes tényállást állapított meg. Az ügy helyes eldöntése szempontjából valamennyi lényeges bizonyítékot megvizsgált, és azokat okszerűen, nagy gondossággal, a logika szabályai szerint mérlegelte. Helytállóan, gondolatmenetének ellenőrizhetőségével adott számot arról, hogy mely okok folytán, mely bizonyítékok alapján vetette el a vádlott azon védekezését az I. tényállási pontban írt cselekmény kapcsán, hogy az Kft. által átutalt vételár ügyvédi letéti számlára utalása szükséges volt, mivel az Kft. hibás szállítmányról tájékoztatta az Kft.-t. Igen részletesen vizsgálta a tanúk vallomásait, azokat minden körülmény tekintetében összevetette a vádlott vallomásaival. Helytállóan mutatott rá arra, hogy az Kft. által az i Kft. felé közölték nem alapozták meg azt, hogy a vádlott visszatartsa az Kft. által átutalt vételárat, hiszen az teljes egészében kifizetésre került, és a minőségi hibát nem az Kft., hanem a szállító Kft. jelezte, és azt rövid időn belül korrigálták is. Az Kft. semmilyen olyan jelzéssel nem élt a vádlott felé, hogy visszakérne minőségi hiba miatt abból a pénzből, amelyet vételárként átutalt. A letéti szerződés vissza dátumozása, így hamis volta tekintetében is széleskörűen értékelte a

személyi és tárgyi bizonyítékokat, és meggyőzően indokolta, hogy miért állapította meg, hogy azt a vádlott utólag készíttette.

Az eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezés lényegében a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elvéből kifolyólag eredményre nem vezethetett (Be. 351-352. §). Kiemeli az ítéletábra, hogy a hatályos perjogi rendszerben ténybírósnak egyértelműen az elsőfokú bíróság minősül. A másodfokú bíróságnak ugyan viszonylag széleskörű revíziós lehetőségei vannak, azonban a tényállás tekintetében a reformáció szűkebb körű. A tényállás módosítására csak megalapozatlanság esetén van lehetőség. Eltérő tényállás megállapítására (a vádlott javára) szintén csak akkor van mód, ha az első fokú ítélet megalapozatlansági hibában szenved. Minden más esetben, tehát ha az okszerűen mérlegelt tényállás megalapozott, a másodfokú bíróság nem mérlegelheti felül a bizonyítékokat, és nem változtathat az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényálláson.

A törvényszék az I. tényállási pontból helyes következtetést vont a vádlott bűnösségére. Az ítéletábra azonban a későbbiek során kifejtetteknek megfelelően a bűncselekményeket a 2012. évi C. törvény szerint minősítette sikkasztás büntettének és hamis magánokirat felhasználása vétségének. Ezen túl nem értett egyet a törvényszékkel abban, hogy a vádlott szándéka nem irányult a 181.200 euro végleges eltulajdonítására, csupán a tulajdoni rendelkezési jogok egy részének időleges gyakorlását vette magához, amikor az elkövetési magatartást kifejtette. Az ítéletábra megítélése szerint a vádlott azzal, hogy a testvére letéti számlájára átutalta ezt az összeget, azt a vezetése alatt álló gazdasági társaságtól jogtalanul eltulajdonította. A vádlott tudata átfogta, hogy az Kft.-nek nem volt pénzbeli követelése hibás teljesítés miatt az i Kft. felé, így az ügyvédi letéti számlára történt utalás csak és kizárólag azt a célt szolgálta, hogy a vádlott a megjelölt összeget az általa vezetett gazdasági társaság tulajdonából elvonja, és azt jogtalanul eltulajdonítsa.

Osztja az ítéletábra a másodfokú ügyészi véleményt, mely szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a II. tényállási pontban írt cselekmény alapján jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntette miatt emelt vád alól a vádlottat felmentette. A vádlott egyetlen cselekményével valósította meg az I. tényállási pontban írt sikkasztás büntettét és a hűtlen kezelés büntettét, a sikkasztási cselekmény látszólagos alaki halmazatot képez a hűtlen kezeléssel. A büntetőjogi szempontból egységet alkotó tényállások tekintetében az ítéleti rendelkezés is egységes lehet, ezért nem kell külön felmentő rendelkezést hozni.

Ugyanakkor a Be. 348. § (2) bekezdése értelmében, ha a vádlott ellen több bűncselekmény miatt emeltek vádat, az ítéletnek csak az a felmentő vagy eljárását megszüntető rendelkezése bírálható felül, amely ellen fellebbeztek. A II. tényállási pontban írt jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntette miatt emelt vád alóli felmentő rendelkezéssel szemben senki sem fellebbezett, ezért az elsőfokon jogerőre emelkedett, így a büntetőeljárás törvény értelmében az ítéletábra a felesleges elsőfokú felmentő rendelkezést nem mellőzhette.

A III. tényállási pontban rögzített cselekmény kapcsán megállapított hamis tanúzás büntette esetében az ítélet tábla részben osztotta a fellebbezési főügyészesség álláspontját, és nem értett egyet az ennek kapcsán az első fokú ítéletben kifejtettekkel.

Az elsőfokú bíróság a hamis tanúzást is az 1978. évi IV. törvény szerint bírálta el. E törvény 238. § (1) bekezdése szerint a tanú, aki bíróság vagy más hatóság előtt az ügy lényeges körülményére valótlan vallomást tesz, vagy a valót elhallgatja, hamis tanúzást követ el. Az (5) bekezdés szerint, aki a hamis tanúzást polgári ügyben követi el, 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Ha a polgári ügy tárgya különösen nagy vagyoni érték, vagy különösen jelentős egyéb érdek a büntetés 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztés. A polgári ügyben elkövetett hamis tanúzás büntetése büntett miatt 3 évig, ha pedig az ügy tárgya különösen nagy vagyoni érték, vagy különösen jelentős egyéb érdek, 5 évig terjedő szabadságvesztés.

Az 1978. évi IV. törvény 240. § szerint hamis tanúzás miatt mindaddig, amíg az az ügy, amelyben a hamis tanúzást elkövették (alapügy) nem fejeződik be, büntetőeljárást csak az alapügyben eljáró hatóság feljelentése alapján indítható. Az ilyen feljelentés esetét kivéve a hamis tanúzás elévülése az alapügy befejezésének napján kezdődik. E rendelkezéseknek megfelelő rendelkezéseket tartalmaz a másodfokú elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény is, 272. § illetve a 274. szakaszaiban.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint következetes az ítélkezési gyakorlat abban is, - figyelemmel a BH.1986.134. döntésre - hogy a hamis tanúzás miatt a büntetőeljárás megindításának csupán időleges akadálya az alapügyben eljáró bíróság részéről a feljelentés hiánya. Ezt támasztja alá érvelése szerint az ítélkezési gyakorlatban az is, hogy az alapügyben eljáró hatóság feljelentésének hiánya - a bűncselekmény elkövetésének időpontjában hatályban lévő - a Btk. 236. § a hamis vád bűncselekménye - és a 240. § esetében csupán időleges eljárási jellegű büntethetőségi akadályt jelent. A Btk. 238. § (3) bekezdése, (2) bekezdés c) pontja szerinti büntethetőségi akadályra vonatkozik, ami teljes mértékben „koherens a védekezéshez fűződő alapjogi szabadsággal, azzal, hogy a büntetőügy terheltjét a védekezés minden formája megilleti kivéve másnak bűncselekmény elkövetésével való hamis vádolását”. Mindezek alapján a vádlott III. történeti tényállásban rögzített cselekvősége, magatartása - az elkövetéskor hatályban lévő - Btk. 238. § (3) bekezdésének körébe nem vonható. Mindezekből az elsőfokú bíróság azt a következtetést vont le, hogy a feljelentés hiánya, illetőleg annak tisztázatlan volta nem akadálya a vádlott büntetőjogi felelősségre vonásának a III. tényállási pontban írt cselekménnyel a hamis tanúzás büntetettével kapcsolatosan.

A törvényszék álláspontja téves. Arra helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a hamis tanúzás miatt a büntetőeljárás megindításának csupán időleges akadálya az alapügyben eljáró bíróság részéről a feljelentés hiánya. Az általa idézett BH.1986.134. számú eset kapcsán azonban elmulasztotta értelmezni az „időleges akadály” kitételt. Az időlegesség ugyanis azt jelenti, hogy az akadály egy bizonyos idő elteltével, időpont elérésével vagy feltétel bekövetkezésével megszűnik. A törvény szövegéből megállapíthatóan az akadály megszűnésének feltétele lehet az alapeljárás jogerős befejezése, vagy azt megelőzően az alapügyben eljáró hatóság által megtett feljelentés. Jelen esetben egyértelműen megállapítható, hogy az alapeljárás felfüggesztésre került,

tehát az jogerősen nem fejeződött be, ugyanígy az is, hogy az alapügyben eljáró bíróság nem tett feljelentést a hamis tanúzás büntette miatt. A BH.1986.134. számú eset kapcsán a törvényszék legfeljebb azt a következtetést vonhatta volna le, hogy az alapügy jogerős befejezéséig a büntetőeljárást fel kell függeszteni. Azonban ezt helyesen nem tette, és nem teheti az ítélőtábla sem, tekintettel arra, hogy az alap polgári-gazdasági ügyet az eljáró bíróság felfüggesztette. Nyilvánvaló, hogy az nem fordulhat elő, hogy a büntetőeljárás felfüggesztésre kerül a polgári ügy befejezéséig, miközben ugyanazon polgári ügy felfüggesztésre kerül a büntetőeljárás befejezéséig. A büntetőeljárás megindításának időleges akadálya fennáll, az a felfüggesztett polgári peres eljárásban nem pótolható, illetve az eljáró törvényszék nem pótolta. Nyilvánvaló, hogy a törvényszékkel szemben nincs és nem is lehet olyan kioktatási kötelezettsége az ítélőtáblának, melyben a feljelentés megtételének joghatásairól adna tájékoztatást, de felhívni sem lehet a polgári perben eljáró független bírót olyan döntés meghozatalára, melyben feljelentés megtételére utasítaná az ítélőtábla. A büntetőjogi felelősségre vonás egyéb akadályának eljárásjogi következménye az, hogy a hamis tanúzás büntette miatt az eljárást a Be. 332. § (1) bekezdésének b) pontja alapján kell megszüntetni.

A hamis tanúzás büntetében történő büntetőjogi felelősségre vonás egyéb akadályának fennállása esetén nem lehetséges a vádlott cselekményét kvázi maradék bűncselekményként csalás büntetnének és ezzel halmazatban magánokirat hamisítás vétségének minősíteni. Az ítélőtábla álláspontja szerint ez egyrészt nem felel meg a valóságnak, hiszen a vád tárgyává tett cselekmény egyértelműen hamis tanúzás büntetnének minősül, másrészt pedig az eljárási akadályt rögzítő büntetőeljárás törvény megkerülését jelentené.

A cselekmény elkövetése után, 2013. július 1-jén hatályba lépett a 2012. évi C. törvénybe foglalt új büntető anyagi jogi kódex (továbbiakban Btk.). Az ítélőtáblának elsődlegesen ezért vizsgálnia kellett, hogy az elbíráláskor hatályos büntető törvényt, vagy az 1978. évi IV. törvényt (régí Btk.) kell-e alkalmazni (BH2005.377). A büntető törvénynek az időbeli hatályra vonatkozó előírásai szerint főszabályként a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Kivételt jelent, ha a cselekmény elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, mert ezen esetekben az új büntető törvény alkalmazásának van helye.

Bűnhalmazatban álló bűncselekmények esetén, mint jelen esetben, a Btk. időbeli hatályának alkalmazása során elsődlegesen azt kell vizsgálni, hogy valamennyi vád tárgyává tett cselekmény az új büntetőtörvényi rendelkezés szerint is bűncselekmény-e. Amennyiben van olyan cselekmény, amely már nem az, akkor ennek jogkövetkezményét le kell vonni, és csak a többi bűncselekmény vonatkozásában vizsgálandó, hogy azokra összességében nézve az új rendelkezések enyhébb elbírálást tesznek-e lehetővé (BH2013.232, Kúria Bhar.II.1513/2012/9.).

A bűnösséget megállapító ítéletben a büntetőtörvény időbeli hatályára vonatkozó rendelkezés egy vádlott tekintetében nem vezethet az elkövetéskor hatályos és az elbíráláskori büntetőtörvény kombinatív alkalmazásához (BH2010.264.II.)

Jelen ügyben megállapítható, hogy a vádbeli bűncselekmények büntetendősége nem szűnt meg az új törvényben, és az elkövetési értékre vonatkozó szabályok sem változtak úgy, hogy az kihatással lenne a jelentős értékre, ezáltal a sikkasztási cselekmény minősítésére.

Ezen túlmenően megállapítható, hogy a feltételes szabadságra bocsáthatóság szabályai az elkövető javára változtak. A Kúria 4/2013. (X.14.) BK véleményében akként foglalt állást, hogy a határozott tartamú szabadságvesztés esetén a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének korábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1)-(2) bekezdés körébe tartozik. A kedvezményre vonatkozó szabályok megváltozása enyhébb elbírálás címén ezért alapot ad az új törvény alkalmazására.

Az 1978. évi IV. törvény rendelkezése szerint börtön fokozatú szabadságvesztésből a terhelt a büntetés háromnegyed részének, fegyház fokozatú szabadságvesztésből a terhelt a büntetés négyötöd részének letöltése után volt feltételes szabadságra bocsátható, míg a hatályos Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján ez a tartam kétharmad. A vádlott az új rendelkezés folytán hónapokkal korábban szabadlábra kerülhet feltételesan az elkövetéskor hatályos törvényen alapuló döntéshez képest, ez pedig olyan releváns körülmény, mely az új törvény alkalmazását teszi szükségessé.

Az új törvény alkalmazása miatt az ítélet tábla a vádlott sikkasztási cselekményét a Btk. 372. § (1) bekezdése és (4) bekezdésének a) pontja, a hamis magánokirat felhasználása vétségét a Btk. 345. § szerint minősítette.

A törvényszék feltárta a büntetés kiszabási körülményeket, és azokat helytállóan értékelte. Az ítélet tábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott 3 (három) év 6 (hat) hónapi börtönbüntetés arányos volt az általa megállapított három bűncselekményből álló bűnhalmazat esetében. A bűnösségi kör szűkülésére tekintettel azonban az ítélet tábla a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 2 (kettő) év 6 (hat) hónapra enyhítette, és megállapította, hogy annak végrehajtási fokozata börtön. A közügyektől eltiltás és a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás mellékbüntetések továbbra is arányban állnak a megállapított bűncselekményekkel.

A szabadságvesztés büntetés kiszabása a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontján és a 34. § rendelkezésén alapul. A büntetés végrehajtási fokozatát az ítélet tábla a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján határozta meg. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megállapítására vonatkozó rendelkezés a Btk. 38. § (1) bekezdésén, illetve a (2) bekezdés a) pontján alapul.

A közügyektől eltiltást a Btk. 61-62. §-ban foglaltak alapozták meg.

Amint arra a védő perbeszédében rámutatott, valóban készült egy engedményezési szerződés, mellyel a Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. engedményezte az ügyvédi letétbe utalt összeget az Kft.-re. Maga az engedményezési szerződés is olyan kérdéseket vet fel, amelyek túlságosan bonyolulttá tették annak megítélését a büntető ügy keretei között, hogy a kétségtelenül fennálló tartozás kit illet meg. Ennek megállapítása további

vizsgálódást igényel, ezért az ítéltábla a Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította a Be. 335. § (1) bekezdésében írtak alapján. Ennek folyamatként természetesen az illetékfizetési kötelezettségre vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzte.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a szükséges részben megváltoztatta, míg helytálló rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

Debrecen, 2014. február 10.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

Dr. Gömöri Olivér sk.
előadó bíró

. Hágger Tamás sk.
bíró

Záradék! A Miskolci Törvényszék 12.B.744/2012/102. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2014. március 31.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.